

Cô đơn mấy lần

Cô chia tay anh, đúng hôn là cô phũ phàng người đàn ông mà cô đã hò hẹn hơn hai năm nay. Thật kì lạ, tình cảm con người sao dễ đổi thay, chẳng lẽ cuộc sống này cứ luôn phải nghi ngờ và dè chừng sao. Nhưng chính anh là người lừa dối cô trước mà, cô không quá nhỏ nhặt nhưng cũng dứt khoát không cho phép mình dễ dãi trong chuyện yêu đương.

Đồng hồ điểm 9h hơn, cô khoác thêm chiếc áo, ném quyển sách trong túi, cô khép cửa đi ra. Cái quán café đầu hẻm cũng như mọi ngày, vắng vẻ. Cô ghé lại, cạnh cô, một cặp tình nhân đang e ấp, ngó qua ngó lại hơi ngại ngùng. Phố thâm trầm trong hơi mưa chiều còn vương lại, vài dòng xe nối nhau ngập ngừng lướt qua ánh đèn mơ hồ chứng tỏ thời khắc kẹt cứng của giao thông đã chấm dứt. Cô nghe nghe nhìn cảnh đôi tình hân bên cạnh.

Tình yêu! Chàng trai cười nói nhẹ nhàng, cô gái luôn khẽ mỉm cười. Ánh mắt họ nhìn nhau e dè nhưng vẫn đủ mạnh dạn cho đôi tay quấn lấy nhau. Cô cũng từng có những phút giây như thế, cô cười nhạt trong lòng, bất mãn. Cuộc sống có lẽ luôn cần tình yêu, con người ta sống có lẽ là thật sự để yêu nhau.

Cô nhớ lần đầu tiên anh gặp cô. Khi ấy, cô đón nhận anh như một mối tình đầu trong veo và mãi nguyện. Bây giờ cô dần hiểu câu nói của anh bạn thân: “Yêu thì đã sao, mất nhau thì đã sao, nếu chịu được mất nhau, chịu được đón đau thì thôi đừng yêu mà hờ hững”.

Khí trời có mùi ẩm mốc khó chịu sau cơn mưa chiều dai dẳng, thế là khoảnh khắc sắp tàn một ngày lại ulla đến trong cô, nỗi cô đơn đến bình lặng, sự hạn hẹp và vồ vập của màn đêm, tưởng chừng như sau cái thời khắc những tia sáng cuối cùng le lói sau lưng trời, dầu cố nín vài giây cho góc phố co mình thì vẫn đâu đây hiện ra những góc tối, những kiếp người thầm lặng, ai bảo thành phố này luôn ồn ào, nhộn nhịp.

Cô thi thoảng hay ngồi quán nước này lắm, nó nằm ngay đầu hẻm. Cô thích bà cụ dễ tính, cũng thích cái cách mà bà hay bỏ thêm một lát chanh mỏng vào ly trà nóng nhàn nhạt và hình như cô cũng nghiện những ly trà chanh của bà mất rồi. Nghiện luôn cái quán nước tối khuất mình sau hai dãy nhà cao tầng,

trong bóng tối làm cô dễ dàng nhận ra sự phồn hoa giả tạo và sự ồn ào bon chen của chốn thành thị.

Người đàn ông ngồi cạnh cô bất giác đặt mạnh ly nước. Cô khẽ nhìn sang, hơi thở thoáng mạnh, không rõ mặt anh. Anh ngồi một mình, ánh đèn đổ bóng cây xuống chỗ anh ngồi. Chiếc áo khoát kéo cao cổ che hết khuôn mặt anh. Thi thoảng nhìn lên trời rồi anh lại chăm chăm ngắm phố.

Cô nhìn anh lần nữa. Có một cái gì đó hiểu kì nơi anh mà cô phải nhích hẳn người sang một bên để nhìn cho rõ. Anh cuốn hút đến lạ. Một sự lạ lẫm và đồng cảm đến từ anh làm cô bỗng quên tất cả và thực sự muốn biết anh đang nghĩ gì. Cô cảm nhận con tim mình sao run rẩy, yếu đuối trước con người này.

Bóng tối ngày càng đậm trong con hẻm. Những vòm mái nhà sẫm màu thấp thoáng ẩn hiện trong thứ ánh sáng chập chờn hắt ra từ hai dãy nhà bên cạnh. Đôi tình nhân thì thầm to nhỏ rồi nắm tay nhau đứng dậy. Đắm mình trong hạnh phúc, họ chắc chắn không để ý đến sự hiện diện lẻ loi của cô.

Cô nhìn anh lần cuối rồi bước đi. Cô dạo quanh những con đường vô định, ghé vào một cửa hàng bên đường ngắm nhìn những con búp bê bằng vải hay vài lọ hoa giả trong các tủ kính rồi lơ đãng bước ra, thấy đời chợt buồn vui đến lạ.

Gió thổi mạnh trên cao, anh đứng trên chiếc cầu vượt nhìn xuống phía dưới, hoang mang gọi lại trong đầu những chuyện vừa xảy ra. Anh rối rắm trong mớ hỗn độn của việc học hành, công việc và cả chuyện tình yêu với cô. Anh biết trước thế nào cô cũng giận anh chuyện đó, nhưng anh không thể làm khác được.

Anh xót xa câu nói của cô: “Có lẽ chúng ta nên xa nhau một thời gian.” Dòng xe bên dưới nhìn từ trên cao chạy thật nhẹ nhàng và từ tốn.

Hàng dây điện giăng mắc lộn xộn hòa ánh đèn vàng chiếu sáng những trạm xe buýt nhập nhoạng chật người chờ. Anh lang thang trên phố, thả lòng theo những suy nghĩ mông lung và hạn hẹp. Anh không biết mình đã làm đúng hay sai.

Anh ngẫm nghĩ và đặt mình vào tâm trạng của cô lúc đó. Mà anh đã làm điều gì sai, anh luôn cần cô hiểu và chia sẻ, thế mà cô lại duy nhất đến thế. Anh buồn, buồn cho mình, cho cô tiểu thư bướng bỉnh hò hẹn hai năm nay. Anh và cô có lẽ còn rất nhiều thứ phải cho đi và nhận lại.

Anh rẽ vào quán, cái quán quen thuộc đó vẫn chốn bình yên nhất cho anh những khi hụt hẫng. Anh nhìn phố, phố vẫn nồng nàn và bụi bặm như cái ngày anh gặp cô nơi góc phố. Cô tình cờ lướt qua anh như một giấc mơ trưa tháng sáu, lặng lẽ để lại trong anh những khoảng lặng vô hình.

Ánh đèn lấp lánh dưới bãi nước ngập trước sân va vào nhau, anh lắng nghe tiếng tim mình, tìm kiếm gì về thứ hạnh phúc vô tư ấy, hay một góc café đường phố, có giọt sương khắt khoải khẽ đọng trên khúc hát vang xa. Anh khẽ nhìn đôi tình nhân đó e ấp nhau trong cái lành lạnh đầu mùa. Hơi trà nóng loáng thoáng cùng hơi thở nồng quyến với nhau như che đậy và ủng hộ cho họ. Anh nhớ đến cô, nếu có thể anh cũng sẽ ôm ấp cô khi những đợt gió lạnh về hay chiều hoàng hôn tắt nắng.

Hai người ngồi song song hai hàng ghế, anh nhận thấy có sự đồng cảm đặc biệt nào đó lôi kéo mình nhìn sang, hay đó chỉ là sự bất chợt thoáng qua về điều kì diệu có được từ một ánh nhìn, hay là sự lo ngại bản khoăn để rồi lả lẫm trước những thứ đã lâu chưa cảm nhận.

Anh nhìn cô, cô nhìn phố. Mái tóc cô khẽ buông hờ che đi khuôn mặt. Cơ hồ có sự đồng cảm nào làm anh muốn nhìn cô thêm lần nữa. Cô khẽ nhấm nháp ly trà nóng, một làn gió nhẹ lấy đẩy mái tóc cô gờn gợn. Anh mong manh trong phút chốc. Tại sao anh lại cứ nhìn sang cô, anh không hiểu nổi chính mình, anh cần gì và tìm gì nơi bóng hình đó. Bất giác nổi ớn lạnh tràn qua, anh khẽ thở dài, anh sợ những tháng ngày lạc lõng giữa khối người miên man và dằng dặc trên phố.

Chiều nay, trời khô như chiếc lá bàng đứng gió, rồi bất chợt mưa về, lòng hư hao. Như dấu chân dấu có đằm sâu thế nào trên mặt đất, mưa cũng làm tan tành. Nỗi buồn cứ lớn dần theo ngày tháng, cái buồn không trải nghiệm, không hạnh phúc, không sắc màu.

Cô đứng dậy, bước đi. Anh thản nhiên mà lòng hờm hớp và bồi hồi. Anh muốn nhìn rõ cô lần cuối. Anh sợ nếu cô đi, còn lại mình anh ngồi gặm nhấm

nổi lòng. Không hiểu từ giây phút nào anh cứ luôn cho cô là người đang cùng mình chia sẻ tâm tình, anh chờ đợi cô cùng tiếng nấc dài mong manh của thời gian trong khoảnh khắc. Rồi anh cũng bước ra đi, chợt cười trong lòng.

Thình thoảng nổi cô đơn tranh thủ thở khẽ, tôi cứ từ tốn lão đảo đến ngờ nghệch không suy nghĩ, không dám dừng lại, vì sợ dừng lại ngồi một chỗ để mở cảm xúc trào ra trong sự trống vắng của những phút lặng thầm một lời độc thoại ngăn ngủi, đọc vài dòng chữ băng quơ, nhìn con đường mùa thu ngập lá, nhìn một vài bức hình chẳng tròn bổ cục, một thước phim cũ thở dài trong phút chót. Cô đơn đôi khi làm người ta hoang mang đến khờ khạo! Tôi cô đơn, tôi ư, tôi là ai? Là anh, là cô? Hay bất cứ một ai, những ai đang cô đơn?

...Phổ cười. Dịu dàng và lặng yên...